

Sygn. akt *XVII AmE 55/22*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Maciej Kruszyński
Protokolant –	st. sekr. sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 24 sierpnia 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) S.A. w S.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) S.A. w S. od pkt. 2 decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 24 listopada 2020 roku, numer (...). (...)(...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) S.A. w S. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Maciej Kruszyński

Sygn. akt *XVII AmE 55/22*

UZASADNIENIE

Decyzją z 24 listopada 2020 r., Nr (...) (...) (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, w oparciu o art. 56 ust. 1 pkt 12b, art. 56 ust. 2 i 3, art. 56 ust. 2h pkt 4 w związku z art. 56 ust. 6 i 6a, art. 43d ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833 z późn. zm.) oraz w zw. z art. 104 oraz 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.) i art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne oraz art. 75 ust. 2 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1495 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy - (...) S.A. z siedzibą w miejscowości S., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...) w związku z nieprzekazaniem w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ustawy - Prawo energetyczne, za miesiące: od lipca do listopada 2017 r. oraz od stycznia 2018 r. do marca 2020 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, orzekł:

1. że Przedsiębiorca nie zachował terminu na złożenie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące: od lipca do listopada 2017 r. oraz od stycznia 2018 r. do marca 2020 r.

2. za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w łącznej wysokości 320.000,00 zł, w tym:

a. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc lipiec 2017 r.,

b. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc sierpień 2017 r.,

c. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc wrzesień 2017 r.,

d. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc październik 2017 r.,

e. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc listopad 2017 r.,

f. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc styczeń 2018 r.,

g. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc luty 2018 r.,

h. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc marzec 2018 r.,

i. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc kwiecień 2018 r.,

j. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc maj 2018 r.,

k. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc czerwiec 2018 r.,

l. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc lipiec 2018 r.,

m. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc sierpień 2018 r.,

n. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc wrzesień 2018 r.,

o. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc październik 2018 r.,

p. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc listopad 2018 r.,

q. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc grudzień 2018 r.,

r. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc styczeń 2019 r.,

s. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc luty 2019 r.,

t. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc marzec 2019 r.,

u. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc kwiecień 2019 r.,

v. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc maj 2019 r.,

w. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc czerwiec 2019 r.,

x. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc lipiec 2019 r.,

y. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc sierpień 2019 r.,

- z. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc wrzesień 2019 r.,
- aa. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc październik 2019 r.,
- bb. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc listopad 2019 r.,
- cc. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc grudzień 2019 r.,
- dd. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc styczeń 2020 r.,
- ee. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc luty 2020 r.,
- ff. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie ww. sprawozdania za miesiąc marzec 2020 r.

Powód zaskarżył ww. decyzję w części, tj. w zakresie pkt 2. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego poprzez jego błędną wykładnię i w rezultacie niezastosowanie poprzez uznanie, iż stopień szkodliwości czynu, którego dopuściła się Spółka w zakresie niezłożenia w odpowiednim terminie sprawozdań, o których mowa w art. 43d Prawa energetycznego za miesiące: lipiec - listopad 2017 r., styczeń - grudzień 2018 r., styczeń - grudzień 2019 r. oraz styczeń - marzec 2020 r. należy ocenić jako znaczny, czym organ przekroczył granice uznania administracyjnego, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, iż należało uznać, że zachowanie Spółki należy zaklasyfikować jako działanie o niskiej szkodliwości,

2. art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego poprzez jego niezastosowanie, polegające na wymierzeniu kary pieniężnej w stopniu nieusprawiedliwionym okolicznościami sprawy poprzez nieprawidłowe przyjęcie znacznej szkodliwości czynu zarzuconego Spółce oraz jednocześnie całkowite pominięcie przy wymiarze kary dotychczasowego zachowania Spółki oraz nieznaczącej ilości przywiezionych wyrobów podlegających obowiązkowi sprawozdawczemu,

3. art. 56 ust. 2h pkt 4) w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12 b) Prawa energetycznego poprzez jego błędną wykładnię i nałożenie na Spółkę kary pieniężnej w wysokości 320.000,00 zł zamiast 10.000 zł, podczas gdy z brzmienia art. 56 ust. 2h pkt 4) Prawa energetycznego - w brzmieniu obowiązującym w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji - wynika, że kara w wysokości 10.000 zł wymierzana jest za nieprzekazanie sprawozdań (1. mnoga), o których mowa w art. 43d Prawa energetycznego, a więc jest to kara za niespełnienie ww. obowiązku jako jednego czynu, niezależna od ilości sprawozdań, o których mowa w art. 43d Prawa energetycznego złożonych po ustawowym terminie - Spółka zgłasza powyższy zarzut alternatywnie - w przypadku uznania przez tut. Sąd zarzutu wskazanego w lit. b) powyżej za niezasadny,

4. art. 2 Konstytucji, to jest zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, a w szczególności wynikającej z niej zasady zaufania obywateli do państwa poprzez błędną kwalifikację czynu Spółki jako czynu o stopniu szkodliwości wyższym niż znikomy oraz przekroczeniu granic uznania administracyjnego.

Wobec powyższego Spółka wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez odstąpienie od wymierzenia kary w całości na podstawie art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego, ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez wymierzenie kary łącznej w wysokości 10.000,00 zł. Ponadto, spółka wniosła o zasądzenie od Pozwanego na rzecz Spółki kosztów postępowania według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na odwołanie Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z 20 lutego 2020 r. Przedsiębiorca poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, iż w wyniku przeprowadzonego przez podmiot zewnętrzny przeglądu zgodności prowadzonej działalności gospodarczej z przepisami Prawa energetycznego, Spółka dowiedziała się o ciążyącym na niej obowiązku wpisu do rejestru pomiotów przywożących.

W związku z tym, Przedsiębiorca wniósł o wpis do rejestru podmiotów przywożących i przekazał sprawozdania o których mowa w art. 43d ustawy – Prawo energetyczne za miesiące: od lipca 2017 do stycznia 2020 r. Przedsiębiorca wyjaśnił, że Spółka nie posiadała wiedzy o obowiązku sprawozdawczym dotyczącym podmiotów przywożących.

Dowód: Pismo Spółki z 20 lutego 2020 r. – k. 1 akt adm.,

Sprawozdania za miesiące od lipca 2017 do stycznia 2020 r. – k. 6 – 101 akt adm.

Wobec powyższego, na mocy decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, od dnia 8 maja 2020 r. Przedsiębiorca figurował w rejestrze podmiotów przywożących pod nr (...)/(...). (okoliczność bezsporna)

Ze względu na niezłożenie w terminie sprawozdania o którym mowa w przepisie art. 43d ustawy – Prawo energetyczne za miesiące od lipca do listopada 2017 oraz od stycznia 2018 r. do marca 2020 Prezes URE postanowił wszcząć z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej. Ponadto, mając na uwadze dyspozycję art. 50, art. 77 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, Przedsiębiorca został wezwany do przedstawienia dokumentów potwierdzających aktualną sytuację finansową Przedsiębiorstwa.

Dowód: Zawiadomienie o wszczęciu postępowania z 28 września 2020 r. – k. 102 akt adm.

Przedsiębiorca w piśmie z dnia 16 października 2020 r. wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne, a w przypadku jego nieuwzględnienia, o wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 10.000 zł za cały okres będący przedmiotem postępowania. Spółka przedłożyła dokumenty potwierdzające aktualną sytuację Przedsiębiorstwa: sprawozdanie finansowe za rok obrotowy zakończony 31 grudnia 2019 r. oraz oświadczenie dotyczące osiągniętego przychodu oraz dochodu netto i brutto w 2019 r., z którego wynika iż w 2019 r. Spółka osiągnęła przychód z działalności w kwocie (...)zł, dochód brutto z działalności w kwocie (...)zł, dochód netto z działalności w kwocie (...) zł.

Dowód: Pismo Spółki z 16 października 2020 r. – k. 107,

Oświadczenie z 14 października 2020 r. – k. 114 akt adm.

Pismem z 29 października 2020 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania administracyjnego. Przedsiębiorca został również poinformowany o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

W dniu 24 listopada 2020 r. Prezes URE wydał decyzję zaskarżoną w niniejszym postępowaniu.

Dowód: Zawiadomienie o zakończeniu postępowania z 29 października 2020 r. – k. 133 akt adm.,

Decyzja Prezesa URE z 24 listopada 2020 r. – k. 6 akt sąd.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd także nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności. W szczególności, Powód nie kwestionował faktu, że nie zachował terminu na złożenie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące od lipca do listopada 2017 r. oraz od stycznia 2018 r. do marca 2020 r. - w tym zakresie nie zaskarżył też decyzji Prezesa URE. Spór między stronami odnosił się do wysokości kary wymierzonej Powodowi.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Zaskarżona decyzja odpowiada prawu, a podniesione przez Powoda w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować odstąpieniem od wymierzenia kary lub zmniejszeniem jej wysokości.

Omawiany obowiązek sprawozdawczy wynikał wprost z treści art. 43d ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne (dalej: ustawa P.e.) stanowiącego, że Przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu - w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, sprawozdania za miesiące od lipca 2017 r. do marca 2020 r. zostały przez powoda przekazane do Prezesa URE i pozostałych trzech podmiotów w dniu 4 maja 2020 r. Wobec tego, powód nie zrealizował powyższego obowiązku w ustawowym terminie, czego nie kwestionuje, bowiem w odwołaniu zaskarżył wyłącznie pkt 2 decyzji.

Warunkiem uwzględnienia pierwszego zarzutu odwołania było zaistnienie przesłanek uzasadniających odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej o których mowa w art. 56 ust. 6a p.e. Stosownie do treści przepisu art. 56 ust. 6a ustawy p.e., Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

Należy jednak podkreślić, iż ustawodawca nie obliguje organu do jego zastosowania. Poprzez sformułowanie „może odstąpić” przewiduje jedynie takie uprawnienie. Prowadzi to do wniosku, że nawet w przypadku łącznego wystąpienia obu przesłanek wskazanych przez ustawodawcę w przepisie art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne, Prezes URE może, ale nie musi skorzystać z tej kompetencji.

Sąd stanął na stanowisku, że nie jest możliwe uznanie, jakoby stopień społecznej szkodliwości czynu był znikomy a tym samym aby zaistniały niezbędne przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary. Jak już wyżej wskazano, warunkiem jego zastosowania jest zaistnienie łącznie obu przesłanek w nim wymienionych, a więc zarówno stopień szkodliwości czynu jest znikomy, jak i podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. W przedmiotowej sprawie, naruszenie prawa w istocie polegało na niezłożeniu sprawozdań, a zatem złożenie tego sprawozdania nawet w terminie późniejszym powoduje, że dochodzi do zaprzestania naruszenia przez stronę prawa. Ostatecznie, choć po terminie określonym w ustawie, powód złożył sprawozdania, jednakże nie można uznać, że stopień szkodliwości czynu jest znikomy. Prawdłowo zatem uznał Pozwany, że nie zachodziły okoliczności uzasadniające skorzystanie z dobrodziejstwa przepisu art. 56 ust. 6a ustawy P.e., z uwagi na brak spełnienia przesłanki „znikomej szkodliwości czynu”.

Dostęp wszystkich czterech organów, wymienionych w art. 43d Prawa energetycznego, do informacji na temat ilości produktów paliwowych wprowadzonych na rynek przez przedsiębiorców ma istotne znaczenie, między innymi, z punktu widzenia nadzoru i kontroli rynku paliw, w tym zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, zapobiegania ewentualnym nadużyciom, czy ochrony interesu fiskalnego państwa. Brak stosowanych sprawozdań w terminie powoduje, że organy te nie mogą realizować swoich ustawowych obowiązków. Warto na marginesie dodać, co słusznie podniósł Pozwany, że ustawodawca nie uzależnił ww. obowiązku sprawozdawczego od sposobu wykorzystania przywożonego paliwa ciekłego ani jego ilości. Ponadto, powód jest przedsiębiorcą, wobec tego z uwagi na profesjonalny charakter wykonywanej przez niego działalności powinien mieć świadomość spoczywających na nim obowiązków, w tym obowiązków sprawozdawczych, nie tylko wobec Prezesa URE i powinien realizować je ze starannością wymaganą od profesjonalisty. Obejmuje ona również znajomość obowiązujących przepisów prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Co więcej, brak realizacji obowiązku sprawozdawczego przez powoda doprowadziło do naruszenia chronionego ustawą dobra, jakim jest terminowość

składania sprawozdań i pozbawiło nie tylko pozwanego, ale również inne ustawowo określone organy państwowe informacji niezbędnych do wykonywania nadzoru nad rynkiem. Celem obowiązku sprawozdawczego nie jest jedynie sporządzenie przez Prezesa URE kwartalnego raportu, służy również jako narzędzie kontroli oraz podstawowe źródło informacji o funkcjonowaniu konkretnych podmiotów na rynku paliw ciekłych w zakresie prowadzonych przez Przedsiębiorców działalności. Oznacza to tym samym, że terminowość w składaniu sprawozdań jest dobrem podlegającym w tym przypadku ochronie.

Sąd orzekający w niniejszym składzie w pełni podziela i przyjmuje za swój pogląd Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu wyroku z 27 listopada 2019 r. w sprawie toczącej się pod sygn. akt I NSK 95/18 wskazał, że to Prezes URE kształtuje politykę wymiaru kar wobec przedsiębiorców popełniających delikty administracyjne określone w ustawie - Prawo energetyczne. W pewnych przypadkach sąd może co prawda zastosować art. 56 ust. 6a p.e., jednakże wpierv powód powinien wykazać, że pozwany przekroczył zasady uznania administracyjnego oraz że stopień szkodliwości czynu był znikomy, a przedsiębiorca zaprzestał naruszenia prawa lub zrealizował obowiązek. Sąd Najwyższy trafnie wskazywał, że artykuł 56 ust. 6a p.e. należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasady równowagi i podziału władzy. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dysponuje więc pewnym luzem decyzyjnym przy interpretacji przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu, a w razie ziszczenia się wspomnianej przesłanki - uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia: odstąpienia od kary pieniężnej bądź nieodstąpienia od tej kary. (Wyrok SN z 27.11.2019 r., I NSK 95/18, LEX nr 2817533)

Sąd Okręgowy uznał, iż błędne jest przekonanie powoda o naruszeniu przepisu art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne. Brak zastosowania względem powoda instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wynikał z tego, że powód nie spełnił wszystkich przesłanek wymaganych łącznie treścią art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne, nie zaś z tego, że pozwany przekroczył granice uznania administracyjnego bądź dokonał błędnej wykładni przepisów prawa energetycznego. Dlatego też, w przekonaniu Sądu, zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zdaniem powoda, nieprawidłowe było działanie Prezesa URE polegające na tym, że za każdy miesiąc trwania naruszenia Pozwany nałożył na spółkę karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł, tj. w łącznej wysokości 320.000,00 zł. W ocenie spółki kara w wysokości 10.000,00 zł stanowi karę za niespełnienie obowiązku, niezależnie od ilości sprawozdań.

Sąd stwierdził, iż argumentacja powoda nie znajduje potwierdzenia w linii orzeczniczej tut. Sądu oraz przyjętej przez Sąd wykładni ww. przepisów. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem utrwalonym w tut. Sądzie, brzmienie przepisu art. 43d ust. 1 P.e. nie pozostawia żadnych wątpliwości, że obowiązek składania sprawozdań dotyczy okresów miesięcznych, a niewykonanie tego obowiązku w terminie zagrożone jest karą sztywną w wysokości 10.000 zł miesięcznie. Zaakceptowanie poglądu Spółki skutkowałoby niejednolitym traktowaniem przedsiębiorców, bowiem kara wymierzona za niewykonanie obowiązku wynosiłaby 10.000 zł niezależnie od tego, przez ile miesięcy przedsiębiorca nie wywiązywał się z obowiązku. Jest to sprzeczne z brzmieniem art. 43d ust. 1 P.e. (wyrok SOKiK z 8 grudnia 2020 r., sygn. akt XVII AmE 241/19).

Wobec braku przedmiotowych sprawozdań w terminie, za 32 miesiące Prezes URE nałożył kary za niezłożenie każdego z nich po 10.000,00 zł, tj. za uchybienie obowiązkowi sprawozdawczemu za każdy miesiąc, których łączna suma wyniosła 320.000,00 zł. Nie jest możliwe zatem przyznanie powodowi racji, że orzeczono karę wbrew treści ustawy.

W myśl art. 56 ust. 1 pkt 12b i 12c ustawy – Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie sprawozdań o których mowa w art. 43d tej ustawy lub przekazuje sprawozdania zawierające nieprawdziwe dane. Zgodnie natomiast z treścią art. 56 ust. 2h pkt 4 i 5 P.e. wysokość kar, o których mowa powyżej wynosi odpowiednio: 10 000 zł (za nieprzedstawienie w terminie ww. sprawozdań) oraz od 10 000 zł do 50 000 zł (za przedstawienie ww. sprawozdań zawierających nieprawdziwe dane).

Wbrew twierdzeniu strony powodowej, w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia art. 2 Konstytucji stanowiącego zasadę demokratycznego państwa prawnego. Powód nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku

sprawozdawczego, co w oparciu o przepisy prawa energetycznego, słusznie zostało przez Pozwanego uznane za podstawę do nałożenia kary pieniężnej. Kwalifikacja czynu powoda dokonana przez Prezesa URE jest słuszna, niewątpliwie bowiem naruszenie będące przedmiotem zaskarżonej decyzji nie stanowi czynu o znikomej społecznej szkodliwości. Jak również wspomniano wyżej, Sąd nie stwierdził, jakoby Prezes URE przekroczył granice uznania administracyjnego wymierzając karę pieniężną. Wysokość nałożonej na powoda kary finansowej wynika zatem wprost z przepisów prawa. Ustawodawca wyłączył możliwość jej miarkowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³§ 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na oddalenie odwołania, należało powoda uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, które w sprawie niniejszej obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w minimalnej stawce 720,00 zł, ustalonej w oparciu § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Maciej Kruszyński